

UZASADNIENIE

Powód Gmina O. wniosła o zasądzenie od Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta E. na swoją rzecz kwoty 432,09 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 382 zł od dnia 25 marca 2022 r. do dnia zapłaty, oraz od kwoty 50,09 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Domagała się także zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Wskazała, iż dochodzi opłat za lata 2019 i 2020. Należności stały się wymagalne 1 kwietnia 2019 r. i 31 stycznia 2021 r. (art. 15j ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 2095 z późn. zm.). (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w E. była użytkownikiem wieczystym działki nr (...) w obrębie G. w gminie O.. W związku z faktem, że spółka nie dokonała wpisu do KRS na podstawie art. 9 ust. 2a ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. Nr 121, poz. 770 z późn. zm.) została uznana za wykreśloną z rejestru z dniem 1 stycznia 2016 r. W świetle art. 9 ust. 2b zd. 1 ustawy z dniem 1 stycznia 2016 r. Skarb Państwa nabywa nieodpłatnie z mocy prawa mienie podmiotów, o których mowa w ust. 2a. Zgodnie zaś z treścią art. 9 ust. 2i ustawy nabycie przez Skarb Państwa zgodnie z ust. 2b własności użytkowania wieczystego stwierdza, w drodze decyzji, starosta właściwy ze względu na miejsce położenia nieruchomości. Użytkowanie wieczyste ustanowione na nieruchomości, której właścicielem jest Skarb Państwa, nie wygasa. Jeżeli nie ma praw obciążających użytkowanie wieczyste lub prawa takie wygasły ani nie zostało wszczęte postępowanie w celu dochodzenia lub zaspokojenia roszczeń określonych w ust. 2c, Skarb Państwa może złożyć wniosek o wykreślenie prawa użytkowania wieczystego z księgi wieczystej. Do wniosku należy dołączyć zaświadczenie starosty o wygaśnięciu lub nieistnieniu praw obciążających użytkowanie wieczyste oraz o nieistnieniu lub wygaśnięciu roszczeń określonych w ust. 2c. Użytkowanie wieczyste wygasa z chwilą uprawomocnienia się wpisu o wykreśleniu. Treść art. 9 ust. 2j ustawy przesądza, że w postępowaniach dotyczących mienia, o którym mowa w ust. 2b, oraz w innych sprawach dotyczących gospodarowania tym mieniem Skarb Państwa jest reprezentowany przez starostę, wykonującego zadania z zakresu administracji rządowej, właściwego ze względu na ostatnią siedzibę podmiotu, o którym mowa w ust. 2a.

W oparciu o powołane przepisy Starosta O. decyzją stwierdził nabycie prawa użytkowania wieczystego przez Skarb Państwa reprezentowany przez starostę właściwego dla miasta E.. Decyzja ta została utrzymana w mocy przez Wojewodę.

Wyrokiem (I C 522/19) z 24.09.2020 r, który stał się prawomocny 31 grudnia 2020 prawo użytkowania wieczystego zostało wykreślone, co oznacza, że w latach objętych pozwem (2019 i 2020) pozwany był użytkownikiem wieczystym działki (...). Wyrok wykreślający prawo użytkowania wieczystego nie ma skutku wstecznego, a wywołuje jedynie skutek na przyszłość, czego potwierdzeniem są również wpisy w księdze wieczystej.

Z posiadaniem prawa użytkowania wieczystego nieruchomości wiąże się obowiązek uiszczania opłaty rocznej (art. 71 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami). Wysokość opłaty rocznej wynika z informacji z 20 lutego 2017 r. oraz z wezwań do zapłaty. Informacja została skierowana do Starosty O., który pierwotnie został wskazany jako podmiot reprezentujący Skarb Państwa. Należność winna być uregulowana zgodnie z art. 71 ust. 4 wyżej powołanej ustawy do dnia 31 marca danego roku (z wyjątkami wynikającymi z ustawy o przeciwdziałaniu (...)). Pozwany tej opłaty nie uiścił, stąd też powódka pismem z 23 kwietnia 2021 r. wezwała go do zapłaty. Pomimo wezwania należność nie została uregulowana, a pozwany kwestionował, iż był użytkownikiem wieczystym. Powoływał się przy tym na wygaśnięcie wszelkich roszczeń w stosunku do Skarbu Państwa, jednakże powoływane przepisy (art. 9 ust. 2a-2c) dotyczyły

roszczeń podmiotów wobec spółki (...), za które odpowiada Skarb Państwa, a nie roszczeń wobec użytkownika wieczystego, powstałych po przejściu mienia wykreślonego podmiotu.

W dniu 6 kwietnia 2022r Sąd Rejonowy w Olecku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniając powództwo w całości.

W złożonym sprzeciwie od tegoż nakazu pozwany domagał się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Ponadto wnosił o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z akt sprawy I C 522/19 upr prowadzonej przed Sądem Rejonowym w Olecku, na okoliczność wygaśnięcia wszelkich roszczeń w stosunku do pozwanego w związku z nabyciem użytkownika wieczystego przedmiotowej nieruchomości.

Uzasadniając swoje stanowisko podnosił, iż powódka nie ma legitymacji czynnej do kierowania ewentualnego roszczenia w stosunku do pozwanego. Zgodnie bowiem z treścią KW przedmiotowej nieruchomości jej właścicielem nie jest Gmina O., lecz Zarząd Gminy Miejskiej w O.. Tym samym powódce nie przysługuje zgłaszane przez nią roszczenie z tytułu użytkownika wieczystego przeciwko pozwanemu, ponieważ nie posiada ona do tego tytułu prawnego w postaci prawa własności przedmiotowej nieruchomości. W związku z tym już tylko z tego powodu powództwo w niniejszej sprawie powinno zostać oddalone w całości.

Nadto Sąd Rejonowy w Olecku wyrokiem z dnia 24 września 2020 r. o sygnaturze akt I C 522/19 upr uzgodnił treść księgi wieczystej o numerze KW (...), prowadzonej dla nieruchomości stanowiącej dz. nr 77/1 o pow. 0,1309 ha - położonej w G. gmina O., z rzeczywistym stanem prawnym poprzez wykreślenie z Działu II prawa użytkownika wieczystego na rzecz Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta E.. W związku z tym Skarb Państwa - Prezydent Miasta E. nie jest użytkownikiem wieczystym przedmiotowej nieruchomości, co w konsekwencji oznacza, że nie jest zobligowany do uiszczania opłat za użytkowanie wieczyste.

Zgodnie z art. 9 ust. 2c ww. ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. Przepisy wprowadzające ustawę o KRS roszczenia wierzycieli podmiotów, które nie złożyły wniosku o wpis do rejestru, wygasają, jeżeli nie będą dochodzone przeciwko Skarbowi Państwa w terminie roku od chwili nabycia mienia przez Skarb Państwa. Jeżeli przed nabyciem mienia przez Skarb Państwa wierzyciel uzyskał tytuł egzekucyjny przeciwko ww. podmiotowi, roszczenie stwierdzone w tym tytule wygasa, w przypadku gdy wierzyciel nie złożył wniosku o wszczęcie egzekucji w terminie roku od chwili nabycia mienia przez Skarb Państwa. Wskazany przepis nie rozróżnia rodzajów roszczeń wierzycieli stanowiących podstawę wpisów do danej księgi wieczystej, lecz odnosi się tylko do określenia czasu w jakim wierzyciel powinien dochodzić zaspokojenia swojego roszczenia. W związku z tym uznać należy, iż w tym przepisie jest mowa o wszelkiego rodzaju roszczeniach wierzycieli zarówno ujawnionych jak nieujawnionych w treści księgi wieczystej, a także roszczeń i tytułów na podstawie których dokonano wpisów hipotecznych. W konsekwencji zgodnie z art. 9 ust. 2i ww. ustawy jeżeli nie ma praw obciążających użytkowanie wieczyste lub prawa takie wygasły ani nie zostało wszczęte postępowanie w celu dochodzenia lub zaspokojenia roszczeń określonych w ust. 2c, Skarb Państwa może złożyć wniosek o wykreślenie prawa użytkownika wieczystego z księgi wieczystej. Do wniosku należy dołączyć zaświadczenie starosty o wygaśnięciu lub nieistnieniu praw obciążających użytkowanie wieczyste oraz o nieistnieniu lub wygaśnięciu roszczeń określonych w ust. 2c. Pozwany w postępowaniu sądowym o którym mowa powyżej o sygn. akt I C 522/19 przedłożył wskazane dokumenty, dotyczące wygaśnięcia wszelkich roszczeń z uwagi na brak ich dochodzenia przez wierzycieli, które zostały uwzględnione przez Sąd Rejonowy w Olecku. Dlatego też roszczenie na które powołuje się powódka (do którego i tak nie ma legitymacji czynnej) również uległo wygaśnięciu.

Po rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w Olecku wyrokiem z dnia 6 lipca 2022r zasądził od pozwanego Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta E. na rzecz powoda Gminy O. kwotę 432,09 zł (czterysta trzydzieści dwa złote 09/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 392 zł – za okres od dnia 25 marca 2022r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 50,09 zł – za okres od dnia 31 marca 2022r. do dnia zapłaty,

oraz zasądził od pozwanego Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta E. na rzecz powoda Gminy O. kwotę 120,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z ustawowymi odsetkami za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu stanowił ustalony następująco stan faktyczny:

Nieruchomość gruntowa zabudowana położona w G., gm. O., składająca się z działki o nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Olecku Wydział IV Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...), stanowi własność Gminy O.. Nieruchomość ta została oddana w użytkowanie wieczyste (...) sp. z o.o. z siedzibą w E. na mocy notarialnej umowy z dnia 23 września 1998 roku.

Decyzją z dnia 27 marca 2018 roku Starosta O. na podstawie art. 9 ust 2 pkt 2 i ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 roku przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym stwierdził nabycie z dniem 1 stycznia 2016 roku nieodpłatnie z mocy prawa przez Skarb Państw – Prezydenta E. prawa użytkowania wieczystego nieruchomości oznaczonej nr geod 77/1 o pow. 0,1309 ha.

Decyzja ta została utrzymana w mocy decyzją wojewody (...) - (...) z dnia 17 maja 2018 roku, zaś wyrokiem z dnia 24 września 2020 roku Sąd uzgodnił treść księgi wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Olecku Wydział IV Ksiąg Wieczystych o nr KW (...) z rzeczywistym stanem prawnym poprzez:

- wykreślenie z działu IV hipoteki przymusowej na kwotę 2329,80zł ustanowionej na rzecz Gminy O. w związku z wygaśnięciem roszczenia na podstawie art. 9 ust. 2i w zw. z art. 9 ust. 2c, ust. 2a i ust. 2b Ustawy z dnia 20 sierpnia 1997r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym;

- wykreślenie z działu II prawa użytkowania wieczystego na rzecz Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta E. na podstawie art. 9 ust. 2i w zw. z art. 9 ust. 2c, ust. 2a i ust. 2b Ustawy z dnia 20 sierpnia 1997r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym;

Pismem z dnia 20 lutego 2017 roku Burmistrz O. zawiadomił Starostę O. o wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego w.w działki wskazując, że wynosi ona 191 zł, tj. 1 % z 19.100 zł.

W dniu 23 kwietnia 2021 roku Burmistrz O. wezwał Skarb Państwa – Prezydenta Miasta E. do uiszczenia opłaty z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości za okres 2019-2021 po 191 zł rocznie, co łącznie dało kwotę 573 zł oraz odsetki do dnia zapłaty. Wezwanie odebrano 11 maja 2021 roku. Pozwany w odpowiedzi na wezwanie wskazał, że skoro wyrokiem tut Sądu z dnia 24 września 2020 roku w sprawie I C 522/19 wykreślono z działu II prawo użytkowania wieczystego na rzecz pozwanej, to nie jest on zobligowany do uiszczania opłat za użytkowanie wieczyste, albowiem roszczenia z tytułu opłat za użytkowanie wieczyste wygasły. W kolejnych pismach strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska, a powód nadto wskazał, że użytkowanie wieczyste wygasa z chwilą uprawomocnienia się wpisu o wykreśleniu. Wpisu dokonano 16 sierpnia 2021 roku. W dniu 20 stycznia 2021 roku powódka skierowała do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 382 zł wraz z odsetkami jak w wezwaniu z dnia 23 kwietnia 2021 roku z tytułu opłat za użytkowanie wieczyste za lata 2019 i 2020. Pozwany wezwania nie uznał, podtrzymując dotychczasowe stanowisko, iż wszelkie roszczenia wygasły wobec wyroku tut. Sądu z dnia 24 września 2020 roku w sprawie I C 522/19.

Na dzień 25 marca 2022 roku należne odsetki od kwot 382 zł (2 x 191 zł) wynoszą 50,09 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym sąd rejonowy zważył iż:

Powód domagał się na zasadzie art. 71 ust 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami opłaty rocznej za okres 2019 i 2020 uznając, że pozwany jako użytkownik wieczysty był zobowiązany ponosić na rzecz właściciela gruntu opłaty

roczne w wysokości 191 zł wraz z odsetkami jako, że pozwany pozostawał w opóźnieniu z uregulowaniem należności za w/w okres. Zgodnie bowiem z art. 238 kc użytkownik wieczysty uiszcza przez czas trwania swego prawa opłatę roczną.

W myśl zaś art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami za oddanie nieruchomości gruntowej w użytkowanie wieczyste pobiera się pierwszą opłatę i opłaty roczne. Natomiast zgodnie z art. 71 ust. 4 wskazanej ustawy opłaty roczne wnosi się przez cały okres użytkowania wieczystego, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, z góry za dany rok, a użytkownik wieczysty, na podstawie w/w przepisów winien uiszczać opłatę roczną za oddanie nieruchomości w użytkowanie wieczyste.

Jak wskazał sąd rejonowy w istocie spór sprowadzał się zatem do ustalenia czy wobec wykreślenia prawa użytkowania wieczystego, wygasły także i roszczenia z tytułu opłat za użytkowanie wieczyste.

Zdaniem sądu w oparciu o treść przepisów art. 9 ust 2b, 2i i 2j ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. Nr 121, poz. 770), które regulują wygaśnięcie roszczeń jakie istniały względem spółki (...), tj. podmiotu który uprzednio był użytkownikiem wieczystym nieruchomości oznaczonej nr geod 77/1 o pow. 0,1309 ha, a następnie prawo to z mocy prawa nabył Skarb Państw – Prezydent E., nie można przyjmować, że wygaśnięcie roszczeń wobec w.w spółki rozciąga się także na Skarb Państwa jako nabywcę. Po nabyciu prawa powstał bowiem w istocie nowy stan prawny, w którym to Skarb Państwa stał się użytkownikiem wieczystym, stąd też na zasadzie art. 71 ust 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami obowiązany był uiszczać opłatę roczną.

Zdaniem sądu rejonowego żaden z przepisów ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym nie przewiduje stwierdzenia nieważności czy też nieistnienia praw, lecz wyłącznie dają uprawnienie do wykreślenia prawa użytkowania wieczystego z księgi wieczystej. Treść art. 9 ust 2i. w/w ustawy wyraźnie wskazuje, że z chwilą uprawomocnienia się wpisu o wykreśleniu wygasa użytkowanie wieczyste. Nie można zatem przepisów tej ustawy interpretować rozszerzająco i uznawać, że wraz z wygaśnięciem użytkowania wieczystego wygasają roszczenia o zapłatę opłaty rocznej z tego tytułu. Skoro w myśl przywołanego przepisu prawo wygasa z chwilą uprawomocnienia się wpisu o wykreśleniu to przyjmować należy, że do tego czasu prawo to bezwzględnie istnieje co rodzi ten skutek, że użytkownik za okres istnienia prawa użytkowania wieczystego obowiązany jest do uiszczania opłaty rocznej.

Co do roszczenia odsetkowego Sąd wskazał, że zobowiązanie do uiszczenia opłaty z tytułu użytkowania wieczystego jest zobowiązaniem terminowym, a obowiązek uiszczenia opłaty rocznej w terminie do 31 marca każdego roku wynika z art. 71 ust. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Niewątpliwie pozwany pozostawał w opóźnieniu z uiszczeniem opłaty za użytkowanie wieczyste za lata 2019 i 2020, zatem powód miał prawo naliczać odsetki ustawowe za czas pozostawania przez pozwanego w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia, zgodnie z dyspozycją przepisu art. 481 § 1 kc, w myśl którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zatem żądanie odsetkowe powoda było uzasadnione.

Kosztami procesu Sąd rejonowy obciążył pozwanego, jak stronę przegrywającą spór w całości.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Olecku, wywiódł pozwany zarzucając naruszenie prawa materialnego tj :

- art. 238 k.c. w zw. z art. 71 ust, 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie przez Sąd I instancji polegające na błędnym przyjęciu, iż w okolicznościach przedmiotowej sprawy powódce jako właścicielowi gruntu przysługuje legitymacja czynna do dochodzenia roszczenia o zapłatę opłat za użytkowanie wieczyste w sytuacji kiedy treść księgi wieczystej przedmiotowej nieruchomości w jednoznaczny sposób wskazuje, iż właściciel gruntu jest inny podmiot tj. Zarząd Gminy Miejskiej w O..

- art. 9 ust. 2i w związku z art. 9 ust. 2c, ust 2a i ust. 2b ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie przez Sąd I instancji polegające na błędnym przyjęciu, iż roszczenie powódki nie uległo wygaśnięciu w związku z wykreśleniem z działu II księgi wieczystej przedmiotowej nieruchomości prawa użytkownia wieczystego na rzecz Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta E. dokonanego na mocy wyroku Sądu Rejonowy w Olecku z dnia 24 września 2020 r. o sygn. akt I C 522/19 upr.

Wskazując na powyższe zarzuty, wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje w tym kosztów zastępstwa procesowego

Uzasadniając zarzuty apelacyjne skarżący powielił argumentację podnoszoną przed sądem rejonowym tak w zakresie legitymacji powoda jak i materialnoprawnych podstaw uzasadniających w jego ocenie oddalenie powództwa.

Sad Okręgowy zważył co następuje:

Apelację uznać należało za bezzasadną.

Sad okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne i ocenę prawną zaprezentowane w uzasadnieniu do wydanego wyroku przez sąd pierwszej instancji i przyjmuje je za własne. Nie zachodzi zatem potrzeba ponownego powielania trafnej argumentacji przedstawionej przez sąd rejonowy, a jedynie odnieść się należy zarzutów pozwanego zawartych w apelacji.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów apelacyjnych tj. braku legitymacji czynnej po stronie powoda wskazać należy, iż jest on całkowicie bezzasadny.

Fakt wpisania w księdze wieczystej w podrubryce „jednostka samorządu terytorialnego” – Zarządu Gminy Miejskiej w O. nie może wpływać w żaden sposób na tą legitymację. Do dnia 27 października 2002r. Zarząd gminy był organem wykonawczym w polskiej gminie na czele którego stał wójt, burmistrz lub prezydent miasta.

Dopiero ustawa o bezpośrednim wyborze wójta, burmistrza i prezydenta miasta z dnia 20 czerwca 2002 r. (Dz.U. Nr.113 poz.984) zlikwidowała instytucję „zarządu gminy” przekazując jego obowiązki nowo powołanym wójtom, burmistrzom i prezydentom miast. Przejście kompetencji z zarządu na wójtów burmistrzów i prezydentów miast nastąpiło z mocy prawa. Stanowiący o tym art. 99 teźże ustawy wskazywał iż:

„1. Ilekroć w dotychczasowych przepisach jest mowa o zadaniach i kompetencjach zarządu jednostki samorządu terytorialnego w zakresie dotyczącym zarządu gminy lub o zadaniach i kompetencjach zarządu gminy, stają się one zadaniami i kompetencjami wójta (burmistrza, prezydenta miasta).

2. Ilekroć w dotychczasowych przepisach jest mowa o zadaniach i kompetencjach przewodniczącego zarządu gminy, należy przez to rozumieć wójta (burmistrza, prezydenta miasta).

3. Ilekroć w dotychczasowych przepisach jest mowa o zadaniach i kompetencjach przewodniczącego zarządu jednostki samorządu terytorialnego w gminie, należy przez to rozumieć odpowiednio zadania i kompetencje wójta (burmistrza, prezydenta miasta).

4. Z dniem wejścia w życie ustawy nie stosuje się przepisów zobowiązujących wójta (burmistrza, prezydenta miasta) do uzyskania stanowiska lub opinii zarządu gminy, nie wyłączając indywidualnych spraw rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnej lub postanowienia.”

W kontekście powyższego stwierdzić zatem należy, iż widniejący w księdze wieczystej wpis w Dziale II rubryka 2.2 podrubryka 2.2.3. pozostaje bez wpływu na, istnienie legitymacji czynnej do dochodzenia opłat za oddanie nieruchomości gruntowej w użytkownia wieczyste przewidzianych przepisami ustawy o gospodarce nieruchomościami (art. 71 i nast.).

Drugi z zarzutów uznać także należało za nietrafny. Skarżący zarzuca sądowi błędne przyjęcie, iż roszczenie powódki nie uległo wygaśnięciu w związku z wykreśleniem z działu II księgi wieczystej przedmiotowej nieruchomości prawa użytkowania wieczystego na rzecz Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta E. dokonanego na mocy wyroku Sądu Rejonowy w Olecku z dnia 24 września 2020 r. o sygn. akt I C 522/19 upr. Sąd rejonowy trafnie przyjął, iż prawo użytkowania wieczystego wygasa z chwilą uprawomocnienia się wpisu o wykreśleniu. O wykreśleniu takim można mówić od dnia uprawomocnienia się wyroku uwzględniającego powództwo o uzgodnienie treści księgi wieczystej. Nie oznacza to jednak, że wcześniej powstałe roszczenia również wygasają.

Skoro wyrok wydany w sprawie I C 522/19 upr. wykreślający w dziale II prawo użytkowania wieczystego na rzecz Skarbu Państwa Prezydenta Miasta E. uprawomocnił się z dniem 31 grudnia 2020r (fakt znany sądowi z urzędu, także podnoszony w piśmie skierowanym do pozwanego z dnia 20 stycznia 2021r., k.45 – i nie kwestionowany) to opłata z tytułu użytkowania wieczystego za lata 2019 i 2020 była opłatą należną. Dopiero bowiem od roku 2021 mamy do czynienia ze stanem wygaśnięcia użytkowania wieczystego. Należy jednak odróżnić roszczenia wierzycieli podmiotów, o których mowa w art. 9 ust.2c u. p.w.k.r.s., za które przewidziano odpowiedzialność Skarbu Państwa z ograniczeniem czasowym (rocznym) od zobowiązań samego użytkownika wieczystego jakim był pozwany. Wskazany wyżej przepis w żadnym stopniu nie odnosi się do zobowiązań własnych użytkownika wieczystego, a skoro decyzją wojewody z dnia 17 maja 2018r utrzymano w mocy decyzję starosty stwierdzającą nabycie prawa użytkowania wieczystego przez pozwanego – to powstał nowy samodzielny i niezależny od poprzedniego stosunek prawny powiązany z obowiązkiem uiszczania opłaty za użytkowanie wieczyste. Dochodzone pozwem kwoty, w żaden sposób nie dotyczą zobowiązań podmiotów, o których mowa w art. art. 9 ust.2a u. p.w.k.r.s, a zatem ust 2c. , który odnosi się do roszczeń wierzycieli podmiotów, o których mowa w ust. 2a, nie może dotyczyć tych kwot. Stąd też wnioskowanie i argumentację pozwanego zaprezentowaną podczas procesu przed sądem pierwszej instancji jak i w apelacji, uznać należało za błędną.

Mając powyższe na uwadze i działając na podstawie art. 385 kpc apelację jako bezzasadną należało oddalić. O kosztach za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 98 kpc w zw. z § 10 ust. 1 pkt.1 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Sędzia Cezary Olszewski